

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 27 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — Staatssecretaris van Financiën przeciwko U. Notermans-Boddenberg

(Sprawa C-114/11) ⁽¹⁾

(Artykuł 18 WE i art. 39 WE — Pojazdy samochodowe — Użytkowanie na terytorium jednego z państw członkowskich silnikowego pojazdu osobowego zarejestrowanego w innym państwie członkowskim — Opodatkowanie tego pojazdu w pierwszym państwie członkowskim z chwilą jego pierwszego wykorzystania na krajowych drogach publicznych — Pojazd sprowadzony przy okazji przeprowadzki do tego pierwszego państwa członkowskiego i użytkowany zarówno do celów prywatnych, jak i w celu dojazdu do miejsca pracy położonego w tym drugim państwie członkowskim)

(2012/C 258/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Wnoszący kasację: Staatssecretaris van Financiën

Druga strona postępowania: U. Notermans-Boddenberg

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Wykładnia art. 18 WE i art. 39 WE (obecnie art. 21 TFUE i art. 45 TFUE) — Przepisy krajowe nakładające podatek rejestracyjny z tytułu rozpoczęcia użytkowania pojazdu na krajowych drogach publicznych — Opodatkowanie osoby, która przeprowadziła się z innego państwa członkowskiego, mającej obywatelstwo tego państwa członkowskiego i korzystającej stale z pojazdu zarejestrowanego w tymże państwie członkowskim, który to pojazd stanowi część mienia osobistego przywiezionego w związku z przeprowadzką, używanego do celów prywatnych oraz służbowych, w tym na potrzeby przejazdów do miejsca pracy położonego w tym innym państwie członkowskim.

Sentencja

Artykuł 39 WE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, na mocy których osoby mające miejsce zamieszkania w tym państwie, które przeprowadziły się tam z innego państwa członkowskiego i sprowadziły ze sobą pojazd zarejestrowany w tymże innym państwie członkowskim, podlegają — z chwilą pierwszego użycia tego pojazdu na krajowych drogach publicznych — obowiązkowi zapłaty podatku zazwyczaj pobieranego przy rejestracji pojazdu w tym pierwszym państwie członkowskim, jeżeli pojazd ten jest zasadniczo na stałe użytkowany na terytorium tego pierwszego państwa członkowskiego, nawet jeżeli w ramach tego użytkowania pojazd ten służy do dojazdów przez taką osobę do miejsca pracy, położonego w tym drugim państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 152 z 21.5.2011.

Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. — Deichmann SE przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-307/11 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Oznaczenie graficzne przedstawiające szewron fastrygowany przy brzegach)

(2012/C 258/13)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deichmann SE (przedstawiciel: O. Rauscher, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: K. Klüpfel, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) z dnia 13 kwietnia 2011 r. w sprawie T-202/09 Deichmann SE przeciwko OHIM, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 kwietnia 2009 r., oddalającej odwołanie od decyzji eksperta, na mocy której odmówiono rejestracji oznaczenia graficznego przedstawiającego szewron fastrygowany przy brzegach jako wspólnotowego znaku towarowego dla określonych towarów z klas 10 i 25 — Charakter odróżniający znaku towarowego

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje odrzucone.
- 2) Deichmann SE zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 269 z 10.9.2011.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 2 marca 2012 r. w sprawach połączonych T-29/10 i T-33/10 Królestwo Niderlandów i ING Groep NV przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 11 maja 2012 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-224/12 P)

(2012/C 258/14)

Język postępowania: niderlandzki i angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, S. Noë i H. van Vliet)

Druga strona postępowania: Królestwo Niderlandów
ING Groep NV
De Nederlandsche Bank NV

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 2 marca 2012 r. w sprawach połączonych T-29/10 i T-33/10 Królestwo Niderlandów i ING Groep NV przeciwko Komisji Europejskiej, który został doręczony Komisji w dniu 6 marca 2012 r.;
- oddalenie skarg o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji z dnia 18 listopada 2009 r. w sprawie pomocy państwa C 10/09 (ex N 138/09) udzielonej przez Niderlandy na rzecz ING w zakresie instrumentu wsparcia w odniesieniu do aktywów niepięlnych oraz planu restrukturyzacji;
- obciążenie skarżących kosztami postępowania;
- pomocniczo,
 - przekazanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpatrzenia;
 - rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów obydwu instancji w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie;
- lub, również pomocniczo,
 - stwierdzenie nieważności art. 2 akapitu trzeciego zaskarżonej decyzji;
- obciążenie skarżących kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji zaskarżony wyrok należy uchylić z następujących przyczyn.

Po pierwsze brak jest prawnego zobowiązania do stosowania zasady inwestora działającego w gospodarce rynkowej w zakresie zmiany warunków spłaty w odniesieniu do środka, który sam stanowił pomoc państwa.

Po drugie sąd błędnie ocenił wpływy, które utraciło państwo członkowskie wskutek zmienionych warunków spłaty badanych w decyzji Komisji z dnia 18 listopada 2009 r. w sprawie pomocy państwa C 10/09 (ex N 138/09) udzielonej przez Niderlandy na rzecz ING w zakresie instrumentu wsparcia w odniesieniu do aktywów niepięlnych oraz planu restrukturyzacji (zaskarżona decyzja).

Po trzecie sąd nie miał prawa do stwierdzenia nieważności art. 2 akapitu pierwszego zaskarżonej decyzji w całości, nawet wówczas, gdy Komisja niesłusznie uznała zmienione warunki za pomoc państwa.

Po czwarte sąd dopuścił się błędu co do prawa poprzez stwierdzenie, że art. 2 akapitu drugiego zaskarżonej decyzji był w sposób konieczny niezgodny z prawem, ponieważ Komisja nieprawidłowo stwierdziła, że zmienione warunki spłaty zawierały elementy pomocy państwa.

Po piąte sąd orzekł *ultra petita* stwierdzając nieważność art. 2 akapitu drugiego zaskarżonej decyzji oraz załącznika II do owej decyzji.

Po szóste i pomocniczo, gdyby orzeczono, że sąd prawidłowo stwierdził nieważność art. 2 akapitu pierwszego i drugiego zaskarżonej decyzji oraz załącznika II, to nie powinien był zaniechać stwierdzenia nieważności art. 2 akapitu trzeciego zaskarżonej decyzji.

—————

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 29 maja 2012 r. — Citroën Belux NV przeciwko Federatie voor Verzekerings- en Financiële Tussenpersonen (FvF)

(Sprawa C-265/12)

(2012/C 258/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Citroën Belux NV

Strona pozwana: Federatie voor Verzekerings- en Financiële Tussenpersonen (FvF)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 9 dyrektywy 2005/29/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie takiemu przepisowi jak art. 72 WMPC ⁽²⁾, który — z zastrzeżeniem przypadków wymienionych w wyczerpujący sposób w ustawie — zakazuje generalnie transakcji związanej skierowanej do konsumenta, gdy przynajmniej jeden ze składników stanowi usługę finansową?